

www.galarna.si

Jennifer Ashley: *Lady Isabella's Scandalous Marriage*

Prevod: Branka Šnek Oset

Copyright © 2009 by Jennifer Ashley

This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2015

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Ilustracija na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-3

ASHLEY, Jennifer

Škandalozni zakon lady Isabelle. Knj. 2, Zgodbe škotskega višavja / Jennifer Ashley ; [prevod Branka Šnek Oset]. - Žepna

izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2015

500 izv. - Prevod dela: Lady Isabella's Scandalous Marriage

ISBN 978-961-6958-94-3 (broš.)

COBISS.SI-ID 83422721

Jennifer Ashley

Škandalozni zakon lady Isabelle

Zgodbe Škotskega višavja: 2. knjiga

Prevod:
Branka Šnek Oset

Zahvala

Zahvaljujem se urednici Kate Seaver in pomočnici urednice Katherine Pelz. Hvala vama za ves trud, ki sta ga vložili v to zgodbo.

Zahvaljujem se tudi vsem pri založbi Berkley, ki opravijo ogromno dela, da se zgodba iz rokopisa prelevi v natisnjen roman.

Zahvaljujem pa se, kot vedno, tudi možu Forrestu, ki mi vedno stoji ob strani.

1. poglavje

Ves London je osupnila novica o nenadni poroki lady I. S. in lorda M. M., brata vojvode K., ki se je zgodila sinoči. Dotična dama je na isti večer doživela vstop v družbo in tudi poroko. Zdaj bodo debitantke svoje očete brez dvoma na vse pretege rotile, naj jim priredijo enako pestro zabavo ob vstopu v družbo.

*- Iz londonskega družabnega časopisa, februar
1875*

SEPTEMBER 1881

Isabellin lakaj je pozvonil na vratih hiše lorda Mackenzieja na ulici Mount, Isabella pa je čakala v kočiji in se že stotič vprašala, ali ravna pametno.

Mogoče Maca sploh ni doma. Mogoče je ta nepredvidljivi moški odpotoval v Pariz ali v Italijo, kjer uživajo v indijanskem poletju. Saj se lahko o tisti zadevi sama pozanima. Ja, tako bo še najbolje.

Že je odprla usta, da bi poklicala lakaja, ko so se

velika črna vrata odprla in se je na pragu prikazal Macov lakaj, nekdanji boksar. Isabelli je srce padlo v hlače. Če je bil Bellamy v hiši, je bil doma tudi Mac, kajti Bellamy je gospodarju vedno sledil za petami.

Bellamy se je zazrl v kočijo. Ni mu uspelo skriti presenečenja, ki mu je osvetlilo brazgotinast obraz. Isabella se hiši namreč ni približala že tri leta in pol, vse od dne, ko je zapustila moža. „Milady?“

Isabella je sprejela Bellamyjevo pomoč in se oprla na njegovo močno roko, ko se je spuščala iz kočije. Odločila se je, da je najboljše odločno nadaljevati.

„Kako je s tvojim kolenom, Bellamy?“ je vprašala. „Si ga moraš še vedno povezovati? Ali pričakujem preveč, če upam, da je moj mož doma?“

Med govorjenjem je odjadrala v hišo in se pretvarjala, da ni opazila služabnice in sluga, ki sta odkrito strmela vanjo.

„S kolenom je veliko bolje, milady. Hvala. Gospod lord je ...“ Bellamy je za trenutek okleval. „Slika, milady.“

„Ob tej zgodnji uri? To pa je nenavadno.“ Isabella se je hitro začela vzpenjati po stopnicah.

Ni hotela preveč razglablјati o svojem početu. Če bi preveč razmišljala o tem, bi hitro zbežala proč, se zaklenila v svojo hišo in nikoli več stopila na plano. „Je v svojem studiu? Ni me treba najaviti. Sama bom šla gor.“

„Ampak, milady ...“ Bellamy ji je odločno sledil, a poškodovano koleno ga je oviralo pri hoji. Isabella je prišla že do podesta v tretjem nadstropju, ko je Bellamy prišel komaj v drugo nadstropje.

„Milady, rekel je, da ga nihče ne sme motiti,“ ji je Bellamy zaklical z upanjem v glasu.

„Saj ne bom dolgo ostala. Nekaj ga moram vprašati.“

„Ampak, milady ...“

Isabelli je zastal korak, ko je prijela belo kljuko na vratih, ki so vodile v podstrešno sobo. „Bellamy, prevzela bom vso odgovornost za kratenje njegove zasebnosti.“

Privzdignila si je krilo, odločno odprla vrata in vstopila v studio. Zagledala ga je. Mac je stal pred dolgim platnom in silovito vihtel čopič.

Isabelli je krilo zdrselo z živčnih prstov. Ob lepoti odtujenega moža ji je vzelo sapo. Mac je

nosil ponošeno in z barvami zapackano škotsko krilo, od pasu navzgor pa je bil gol. Čeprav je bil zrak v studiu hladen, so se mu prsi svetile od potu. Krasila ga je zagorela polt, saj je poletje preživel na topli celini. Okoli glave si je v ciganskem slogu zavezal rdeč robec, da mu barva ne bi prišla v lase. Isabella se je spomnila, da to počne že od nekdaj. Zaradi pokrivala so bile njegove ličnice izrazitejše, kar je le še poudarilo lepoto njegovega obraza. Celo grobi škornji, ponošeni in zapackani z barvo, so se ji zdeli vse preveč znani in ljubi.

Mac je barvo silovito nanašal na platno. Sploh ni slišal, da so se odprla vrata. Paleta je držal v levi roki, prepredeni z mišicami, z desno roko pa je s hitrimi, odločnimi gibi vihtel čopič. Mac bil osupljiv moški. Ko je bil zatopljen v delo, ki ga je oboževal, pa je bil še bolj privlačen.

Isabella je včasih sedela v tem studiu na starem divanu, polnem blazin, in ga opazovala med slikanjem. Mac med delom z njo ni spregovoril niti besede, ona pa je uživala ob pogledu na igro mišic na njegovem hrbtu. Ko se je odsotno podrgnil po licu, si ga je vedno znova zamazal z barvami. Ko je

bil z rezultatom zadovoljen, jo je pogledal s širokim nasmehom na obrazu in si jo potegnil v objem. Ni mu bilo mar, da bo z barvami zapackal tudi njo.

Isabella je bila tako močno zatopljena v spomine, da sploh ni opazila, kaj Mac tako strastno upodablja. Prisilila se je in odtrgala pogled z njega ter se zazrla po sobi. Ni mogla skriti presenečenja.

Na dvignjeni podlagi je ležala mlada ženska, prekrita z rumenimi in rdečimi krpami. Bila je gola, seveda, saj je Mac najraje in najpogosteje slikal pomanjkljivo oblečene ali povsem gole ženske. A Isabella ga še ni videla slikati tako erotičnega prizora. Ženska je ležala na hrbtu. Kolena je imela pokrčena, noge pa široko razprte. Dlan si je položila na intimni predel, kljub temu pa se je brez sramu razgaljala. Mac je ob pogledu nanjo zajechal in čopič silovito vlekel po platnu.

Za Isabellinim hrbtom se je končno prikazal Bellamy, ves zasopel in zaripel zaradi napora. Mac ga je slišal in zagodrnjal, a ni odvrnil pogleda od platna.

„Prekletó, Bellamy, rekel sem ti, da me danes ne smeš motiti.“

„Opravičujem se, gospod. Ni mi je uspelo zadržati.“

Ženska, ki mu je pozirala, je privzdignila glavo, zagledala Isabello in se nasmehnila. „Dan, gospa.“

Mac je hitro pogledal proti vratom in že odvrnil pogled, nato pa svoje zlato rjave oči zapičil v Isabello. Barva je s čopiča začela kapljati na tla.

Isabella se je trudila umiriti tresoči glas. „Pozdravljena, Molly. Kako je kaj tvoj sinček? V redu je, Bellamy, lahko greš. Ne bom ostala dolgo, Mac. Le eno vprašanje imam.“

Prekleta.

Le zakaj ji je Bellamy dovolil v studio?

Isabella v hišo na ulici Mount ni stopila že tri leta in pol, vse od dne, ko ga je zapustila. Za sabo je pustila le kratko pisno pojasnilo. Zdaj pa je stala na pragu, oblečena v klobuk in rokavice, kot se spodobi za obisk. In to ravno danes, ko je Mac slikal Molly Bates v vsem njenem razkošju. Tega nikakor ni predvidel. To ni bilo del načrta, v skladu s katerim je skočil na vlak za London takoj po bratovi poroki na Škotskem in sledil Isabelli v

prestolnico. Človek bi lahko rekel, da je to zelo boleča napačna presoja.

Isabella je nosila temno modro ogrinjalo, ki je privlačno ovijalo njene polne prsi, in sivo krilo, okrašeno z dovršenimi nabranimi čipkami. Klobuk je bil mešanica cvetov in trakov, rokavice pa so bile temno sive barve, tako da londonska umazanija na njih ni bila takoj vidna. Rokavice so skrivale vitke prste, ki si jih je tako močno želel poljubiti, in dlani, ki so ga nekoč ljubkovalno božale, ko sta ležala v postelji.

Isabella se je vedno znala lepo obleči, vedela je, s katerimi barvami najbolje poudari čare, ki ji jih je dala mati narava. Mac ji je ob jutrih z užitkom pomagal pri oblačenju. Užival je ob zavezovanju trakov, ki so se dotikali njene mehke, buhteče kože. Odslovil je služabnico in delo opravil sam, čeprav je to pomenilo, da bosta imela pozni zajtrk.

Zdaj je Mac vpiljal vso njeno lepoto in otrdel. Bi se mu smejala, če bi to opazila?

Isabella je stopila do halje, ki jo je Molly pustila ležati na tleh. „Najbolje, da se ogrneš,“ je Isabella svetovala Molly. „Tukaj je hladno. Saj veš, da Mac

vedno pozabi naložiti drva na ogenj. Pojdi dol in se pogrej ob skodelici čaja. Pogovoriti se moram z možem.“

Molly je s širokim nasmehom na ustnicah skočila na noge. Molly je bila lepa ženska. Njena lepota je ugajala mnogim moškim – imela je velike prsi, okrogle boke in velike oči. Imela je bujne črne lase in popoln obraz. Bila je sanjski model vsakega umetnika. A ob veličastnosti Isabelle je Molly zbledela.

„Nič nimam proti,“ je Molly zažvrgolela. „Poziranje za take slike zna biti zelo naporno. Prste imam vse mravljincaste.“

„Privošči si nekaj kolačkov in sprostila se boš,“ ji je Isabella svetovala, ko si je Molly okoli telesa ovijala haljo. „Macova kuharica jih je včasih imela na kupe, za vsak primer. Vprašala jo bom, ali je še vedno tako,“

Molly se je dobrovoljno nasmejala. „Pogrešala sem vas, gospa, res. Gospod vse prerad pozabi na hrano.“

„Takšen pač je,“ je odvrnila Isabella. Molly je brezskrbno odšla iz studia in Mac je odsotno gledal

za njo in za Bellamyjem, ki je zaprl vrata.

Isabella ga je pogledala z iskrivimi zelenimi očmi. „Kaplja ti.“

„Kaj?“ Mac je strmel vanjo, nato pa zaslišal, da je na tleh pristala gosta kaplja barve. Zagodrnjal je, paleto vrgel na mizo in čopič malomarno potopil v poln vrč terpentina.

„Danes si pa zgodaj začel,“ je spregovorila Isabella.

Zakaj je govorila s prijateljskim, nevtralnim glasom, kot da sta bežna znanca, ki sta se slučajno srečala na čajanki?

„Svetloba je bila dobra.“ Macu se je zdelo, da govori z zateglim, trdim glasom.

„Ja, za spremembo imamo danes sončno dopoldne. Ne skrbi, kmalu se boš lahko vrnil na delo. Želela bi samo slišati tvoje mnenje.“

Presneta ženska. Je namenoma prišla, da bi ga zmedla? Kdaj je postala tako dobra v tej igri?

„Moje mnenje o čem?“ je vprašal. „O tvojem novem klobuku?“

„Ne, ne o mojem klobuku. A hvala, ker si opazil. Ne, ne potrebujem tvojega mnenja o klobuku.“

Zadevni klobuk se je znašel pred Macovim nosom. Sivi in modri trakovi so padali na sijoče kodre, ki so ga kar vabili, da bi jih pobožal.

Klobuk se je dvigal, dokler se Mac ni zazrl v njene oči, oči, ki so ga nekoč opazovale z druge strani plesne dvorane in ga začarale. Takrat se ni zavedala moči svojih oči. Bila je le sladka debitantka. In to se do tega dne še vedno ni spremenilo. Že z nedolžnim, radovednim pogledom ji je uspelo pritegniti moškega in povzročiti najbolj erotične sanje.

„Glede tega, Mac,“ je nestrpno rekla.

Pod nos mu je pomolila robec. Sredi snežne beline je ležal kos z rumeno barvo prekritega platna, dolg kakšen palec in širok pol palca.

„Katera barva je tole?“ je vprašala.

„Rumena.“ Mac je nagrbančil obrvi. „Ali si prišla vso dolgo pot z ulice North Audley samo zato, da preveriš, ali je neka barva rumena?“

„Ne. Seveda vem, da je to rumena barva. Sprašujem te, kakšna rumena barva je to.“

Mac se je zastrmel v kos platna. Barva je bila živahna. Človek je skorajda dobil občutek, da vibrira. „Kadmijevo rumena.“

„Si lahko bolj natančen?“ Pomigala je z robcem, kot da bo z gibi razkrila skrivnost. „Ali ne razumeš? To je *Mackenziejeva* rumena. Tista osupljiva rumena, ki jo zmešaš za svoje slike. In njeno formulo poznaš samo ti.“

„Ja, prav imaš.“ Ker je Isabella stala tako blizu, da mu je nosnice napolnil njen sladki vonj, mu je bilo prav malo mar, ali je bila barva Mackenziejeva rumena ali pa pogrebno črna. „Si si čas krajšala z razrezovanjem mojih slik?“

„Ne govori neumnosti. To sem vzela s slike, ki visi v sprejemnici gospe Leigh-Waters v Richmondu.“

Macovo nepotrpežljivost je premagala radovednost. „Gospe Leigh-Waters iz Richmonda nisem nikoli dal nobene svoje slike.“

„Saj se mi je zdelo. Ko sem jo o tem povprašala, je rekla, da je sliko kupila pri nekem trgovcu z umetninami v Strandu. Pri gospodu Cranu.“

„Pa kaj še. Svojih slik ne prodajam, še posebej pa ne Cranu.“

„Točno tako.“ Isabella se je zmagoslavno nasmehnila. Zaradi ljubke rdeče krivine njenih ustnic se je Mac še bolj vzburlil. „Slika je podpisana s tvojim imenom, vendar je nisi naslikal ti.“

Mac je ponovno pogledal košček sijoče rumene barve na robcu. „Kako veš, da je nisem naslikal? Mogoče jo je kakšen nehvaležnež, ki sem mu jo podaril, prodal za poplačilo dolgov.“

„Slika prikazuje prizor s hriba nekje nad Rimom.“

„V življenju sem naslikal veliko takih prizorov.“

„Vem, a ne tega. Tvoj slog je, tvoje poteze, tvoje barve, vendar slike nisi ustvaril ti.“

Mac ji je robec potisnil v naročje. „Kako pa veš? Ali intimno poznaš vsa moja dela? Naslikal sem kar precej prizorov iz Rima, odkar ...“ Nikakor ni mogel izreči besed. Ni mogel reči *Odkar si me zapustila*. V Rim je šel, da bi si opomogel, si pozdravil zlomljeno srce. Dan za dnem je slikal razgled za razgledom. Naredil je preveč slik Rima. Končno se je mesta vendarle naveličal in se podal v Benetke. Tam je slikal in slikal, dokler se mu gondole niso priskutile do konca življenja.

V tistem času je bil razuzdan pijanec. Ko se je končno streznil in nagnjenost k enosladnem viskiju zamenjal za skodelico čaja, se je umaknil na Škotsko in tam tudi ostal. Za Mackenziejeve

viski ni bil močna pijača. Zanje je bil del vsakdana. Pomemben del. A Mac se je odločil, da se bo raje sproščal s čajem oolong, ki ga je Bellamy kmalu znal mojstrsko pripraviti.

Ob njegovih besedah je Isabella zardela, Mac pa je začutil zboldljaj nenadnega zadovoljstva. „Aha, torej si res intimno seznanjena z vsemi mojimi slikami. Prijazno od tebe, da se zanimaš zanje.“

Isabelli so se lica še bolj obarvala. „Berem časopise o umetnosti, to je vse. Poleg tega mi ljudje pač marsikaj povedo.“

„V tem času si se torej tako podrobno seznanila z mojimi slikami, da dobro veš, katere slike nisem naslikal?“ Mac se ji je počasi nasmehnil. „Ženska, ki se je raje namestila v drugem hotelu, ko je izvedela za moj prihod?“

Mac si ni mislil, da lahko Isabella še bolj zardi. Začutil je spremembo ozračja. Isabella, ki je napadala čelno, je postajala Isabella, ki se je ponižno umikala.

„Ne laskaj si. Pač dobro opazujem. To je vse.“

Pa vendarle je takoj vedela, da ni naslikal prizora, ki je krasil sprejemnico gospe Leigh-Waters. Mac

se je pobalinsko nasmehnil. Všeč mu je bila tako zmedena.

„Povedati ti hočem, da nekdo ponareja Maca Mackenzieja,“ je Isabella nepotrpežljivo izustila.

„Zakaj bi bil nekdo dovolj neumen, da bi ponarejal moje delo?“

„Zaradi denarja, seveda. Zelo si priljubljen.“

„Priljubljen sem, ker sem škandalozen,“ ji je Mac nasprotoval. „Po moji smrti bodo slike brez vrednosti. Postale bodo zgolj spominki.“ Košček barve in robec je položil na mizo. „Lahko tole obdržim? Ali pa si ga hotela vrniti lastnici?“

„Ne govori neumnosti. Saj ji nisem povedala, da ga bom vzela.“

„Torej si na steni gospe Leigh-Waters pustila sliko, ki ji manjka majhen kos? Misliš, da tega ne bo opazila?“

„Slika visi visoko na steni. Košček sem vzela tako, da posledice niso vidne.“ Isabella je pogledala sliko na stojalu. „Tole je prav odbijajoče, veš. Spominja na pajka.“

Macu ni bilo prav nič mar za sliko, a ko jo je pogledal, ga je prijelo, da bi zastokal. Isabella je